

Er is trouwens meer in dit boek waaraan ik niet heb kunnen gelooven. En toch is er ook veel in dat ik met innig genoegen las. Willy Corsari's verdienste schuilt in haar bij-werk, in haar bij-figuren vooral, die soms vlug en raak geteekend en verwonderlijk suggestief zijn. De korte geschiedenis van Alwin's verhouding tot Lida, de actrice, behoort zeker tot het allerbeste in dit, door zijn fijne levendigheid boeiende boek. Alwin en Lida waren aanvankelijk goede vrienden. Tot Alwin's ijdelheid en Lida's passie-behoefte daar een eind aan maakte en zij samen een groote hartstocht . . . spelen. Een demoraliseerend spel, dat op ellende moet uitloopen.

Op bl. 168 leest men dan ook:

„Haar stem fluisterde — het klonk of zij sprak in haar slaap: „Wij waren zulke goede vrienden.”

„Voor het éérst sprak ze uit wat haar kwelde, wat tusschen hen gekomen was.

„Hij voelde, onder zijn vingers, haar heete tranen wegglijden.

„We zijn toch nog altijd vrienden, beste,” zei hij mat.

„Ze bewoog langzaam het hoofd om „neen” te zeggen.

„En dan zei ze bitter: „Ik heb spijt van alles wat ik je verteld heb . . . nú.”

„Waarom? Vertrouw je me niet meer?”

„Ze zweeg.

„Maar na een snik zei ze — en hoewel ze haar stem niet verhief was haar toon vol wrok: „Ik had nog nooit een vriend gehad . . . En je hebt me niet eens lief.”

„Neen, dacht hij, ik heb je niet eens lief.

„Hij nam zijn hand weg en veegde voorzichtig de tranen van haar wangen.

„Je moet probeeren te slapen,” zei hij.

Ziehier de soort van fijnheid waarin Willy Corsari uitmunt.

H. R.

FRANK VAN DEN WIJNGAERT, *De Lift*, Brussel, De Wilde Roos, 1928.

Ook deze schrijver had juist wat meer kracht, innerlijke spanning en uitingskracht, noodig gehad om zijn verhalen op te voeren tot iets zeer interessants. De vondsten zijn er wel. Van den Wijngaerts vertelsels doen, uit de verte, aan Villiers en Poe denken. En meer van nabij aan soortgelijken van Henri van Booven — maar die zijn dan toch altijd nog een heele boel beter geschreven! Men spreekt wel eens, naar aanleiding van sommige meer uitgesproken realistische verhalen, van „nuchter”. Welnu juist op de schrijftrant van Van den Wijngaerts zoo fantastisch bedoelde verhalen lijkt dat woord mij nu eens van toepassing. Deze „nieuwe” zakelijkheid klinkt soms wel erg zakelijk, wat dor en . . . gewoontjes.

H. R.